

A Fővárosi Ítéltábla a dr. ügyvéd (fél címe 1) által képviselt EC Korlátolt Felelősségű Társaság felperesnek, a ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve I. r. alperes (1151 .) és II. r. alperes ellen vezetői felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. február 26-án meghozott 28.G.44.664/2014/28. számú ítélete ellen az alperes 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg felperesnek 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az I. és II. r. alperesek a 2012. február 29-ei kezdő időponttal felszámolás alá került LV 96 Kft. ügyvezetői voltak I. r. alperes 2010. december 20. napjától, míg II. r. alperes 2010. október 20-tól látta el az adós gazdasági társaság ügyvezetői teendőit, mindkét ügyvezető a felszámolási eljárás kezdő időpontjáig 2012. február 29-ig volt az adós társaság cégnyilvántartásba bejegyzett ügyvezetője.

I. és II. r. alperesek a felszámolási eljárás megindulását követő 30 napon belül a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjában foglalt kötelezettségeiket nem teljesítették, nem csatolták a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal elkészítendő záróleltárt, melynek következtében egyszerűsített felszámolási eljárás került elrendelésre. A felszámolási eljárásban a felperes 2.910.507 forint összegben bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igénye kielégítetlen maradt, mint ahogy a többi bejelentett és nyilvántartásba vett hitelező igénye is.

A Fővárosi Törvényszék 11.Fpk.01-2011-005655/61. számú végzésével a LV 96 Kft. felszámolási eljárását egyszerűsített módon befejezte, az adóst megszüntette. A határozat indokolásából kitűnően az adós törvényes képviselője a felszámolás megindulásakor felvette a kapcsolatot a felszámolóval, de csak részben adta át az adós iratait, és részben tett eleget a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségének.

A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § szerinti vezetői felelősség megállapítását kérte 2.910.507 forint és annak 2012. május 12-től számított a régi Ptk. 301/A. § (2) bekezdés szerinti kamataival egyező összegben. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2011. január 1. napjában jelölt meg.

Alperesek jogalap hiányában a kereset elutasítását kérték.

A törvényszék a felperes keresetét alaposnak találta. Ítéletében megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek, mint a LV 96 Kft. volt ügyvezetői a LV 96 Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének 2011. január 1. napján történő bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a felperesi hitelezői követelés kielégítését 2.910.507 forint erejéig teljes mértékben megghiúsították. A törvényszék megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek egyetemlegesen és korlátlanul felelnek a LV 96 Kft. felszámolási eljárásában kielégítetlenül maradt hitelezői követelések vonatkozásában. A felperes ezt meghaladó igényét elutasította. Kötelezte I. és II. r. alpereseket egyetemlegesen a felperesek javára 74.100 forint áfát is magában foglaló perköltség megfizetésére.

Határozatának jogi indokolásában idézte a felszámolási eljárás megindítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában, azaz 2011. május 24-én hatályban volt Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, majd a felszámolóbiztos tanúvallomásával igazolt tényként rögzítette, miszerint felperes igazolta, hogy a tevékenységet záró 2012. február 28. napjára vonatkozó leltárt az alperesek a törvényi határidőn belül és azt követően sem adták le. Ennek következménye volt az egyszerűsített felszámolás elrendelése, melynek során a hitelezői igények kielégítetlenül maradtak. Felhívta a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a) pontjában írtakat is, majd megállapította, hogy mivel tevékenységet záró leltár nem készült és nem került átadásra a felszámoló részére, ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett. Utalt rá, hogy a vélelem beálltáról tájékoztatta alpereseket, és a mentesülés lehetőségéről is, határidőt biztosítva számukra, amely határidő eredménytelenül telt el. Rögzítette, hogy a határidő eredménytelen elteltét követően, olyan időben, amikor már a meghosszabbításra jogszabály szerint rendelkezésre álló 45 napos határidő is eltelt, akkor kérték az I. és II. r. alperesek a határidő meghosszabbítását, mely kérelmüket elutasította. Utalt arra is, hogy alperesek legutolsó beadványukban már maguk sem kívántak eleget tenni bizonyítási kötelezettségeiknek, hanem azzal érveltek, hogy a vélelem az okozati összefüggésre nem terjed ki. Az alperesi védekezésben foglaltakra figyelemmel kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. §-ában foglalt vélelem - figyelemmel a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban foglaltakra is -, vagylagos, így amennyiben legalább az egyik fennállását bizonyítja a bíróság számára a felperes, abban az esetben már a hitelezői érdekek sérelmét vélelmeznie kell a bíróságnak. Utalt arra is, hogy ezen túlmenően a felperesnek azt kellett még bizonyítania, hogy a LV 96 Kft. vagyona csökkent vagy a hitelezői követelések teljes kielégítése nem várható, az megghiúsult. Az egyszerűsített felszámolással a felperes teljes hitelezői követelése kielégítetlenül maradt, melyet igazol a felszámolási eljárást megszüntető 61. sorszámú végzés is, a tárgyi eszközléltár hiányát pedig a felszámolóbiztos tanúvallomása támasztotta alá. Felperesnek a vélelemhez külön okozati összefüggést nem kellett bizonyítania, a vélelem alkalmazhatósága esetén az okozati összefüggés a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásáért fennáll. Ennek az álláspontjának az alátámasztásául utalt a Kúria Gfv.VII.30.128/2013/4. számú ítéletében foglaltakra. Kifejtette, hogy I. és II. r. alperesek felelőssége csak abban az esetben nem lett volna megállapítható, ha bizonyítják, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben általában elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Mivel ezt alperesek nem bizonyították, ezért a törvényszék a kereseti kérelemben foglaltak szerint határozott a felperes járulékok nélküli, főkövetésként megjelölt kereseti kérelmével egyezően a felelősség megállapításáról. Pervesztes alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdés értelmében kötelezte a felperes költségeinek viselésére, mely részben a meg nem határozható pertárgy érték alapján számított 36.000 forint kereseti eljárási illetékből, továbbá az ügyvédi munkadíjból áll. Ez utóbbi perköltség mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján határozta meg, annak figyelembevételével, hogy a jogi képviselő áfa fizetésére köteles.

Az ítélet ellen alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását,

a felperes kereseti kérelmének elutasítását, és perköltségben való marasztalását kérték. Jogorvoslati kérelmükben idézték a felperes kereseti kérelmében foglaltakat, és a felperes tényállításai, bizonyítékai körében utaltak a felperes kereseti kérelmében hivatkozottakra, mely szerint I. és II. r. alperesek az adós felszámolási eljárásának kezdő időpontját, azaz 2012. február 29. napját megelőzően nem tettek eleget az adós 2011. évi éves beszámolója letétbe helyezési kötelezettségüknek, illetve nem teljesítették a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban meghatározott beszámoló-készítési, irat-és vagyonátadási kötelezettségüket, ami miatt a hitelezői érdekek sérelmét a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján vélelmezni kell. Kiemelték, hogy az adós képviselőjében eljáró LS felszámolóbiztos a 2015. június 30. napján és a 2015. november 19. napján tartott tárgyaláson tett tanúkihallgatása alkalmával akként nyilatkozott, hogy az I. és II. r. alperesek kizárólag a 2012. február 28-i fordulónapra készített tárgyi eszközleltárt nem adták át a felszámolóbiztosnak. A felszámolóbiztos a tanúvallomásában előadta, hogy alperesek az adós 2011. évi éves beszámolóját, és 2012. február 28-i fordulónapra készített tevékenységet záró mérlegét, valamint a 2011. december 31-i fordulónapra készített tárgyi eszközleltárt átadták a felszámolóbiztos részére. Hangsúlyozták, hogy érdemi ellenkérelmükben kifejezetten vitatták a felperes kereseti kérelmének jogalapját, azt a tényt, hogy az adós ügyvezetését ellátva a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után nem a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el, valamint a Cstv. 33/A. § (2) bekezdés szerinti törvényi vélelem fennálltát is. Az volt az álláspontjuk, hogy az első fokon eljáró bíróságnak a tényállást a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján tévesen állapította meg, ennek folytán téves a jogszabály alkalmazása, illetve az annak értelmezése alapján meghozott ítélete is. Hangsúlyozták azt is, hogy az első fokon eljáró bíróság tényállításával ellentétben az elsőfokú eljárás során bizonyították, hogy a Cstv. 31. §-ban rögzített kötelezettségeiknek eleget tettek. Idézték a Cstv. 31. § (1) bekezdés a), b), c) és d) pontjában foglaltakat, továbbá utaltak rá, hogy az iratátadásról készült jegyzőkönyvek mind a 2015. február 16. napján kelt érdemi ellenkérelmük, mind pedig a 2015. május 14. napján kelt előkészítő iratuk mellékleteként az első fokon eljáró bíróságnak részére csatolásra került. Alperesek átadták az adós képviselőjében eljáró felszámolóbiztos részére az adós 2011. évi éves beszámolóját, a 2012. február 29-i fordulónapra készített tevékenységet záró mérleget. A tevékenységet lezáró mérleg a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja alapján a záróleltárból és a felszámolási eljárás kezdő időpontjának fordulónapjára készített éves beszámolóból tevődik össze. A felszámolóbiztos tanúvallomásában kizárólag a 2012. évi február 28-i fordulónapra szóló tárgyi eszközleltár hiányát jelölte meg, mint azon kötelezettség elmulasztását, amelynek alperesek nem tettek eleget. Idézte a felszámolóbiztos tanúvallomását, mely szerint „a tárgyi eszközöket értékesítésre a 2011. december 31-i leltár alapján hirdettük meg, az alapján a meghirdetett eszközök megvoltak”. Alperesek álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy a 2012. február 28-i fordulónapra készített tárgyi eszközleltár nem került átadásra, nem ad jogalapot a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében rögzített törvényi vélelem alkalmazhatóságára, figyelemmel arra is, hogy sem felperes, sem az adós képviselőjében eljáró felszámoló nem tett olyan tényállítást, hogy alperesek 2012. január 1. és 2012. február 28. napja között bármilyen vagyonkimentést hajtottak volna végre az adósnál. Hangsúlyozták, a felszámoló nem tett olyan állítást, hogy a 2012. február 28-i, az alperesek által átadott éves beszámolóban feltüntetett tárgyi eszközök, és a 2011. december 31-i fordulónapra készített tárgyi eszközleltár között eltérés lett volna. Egyebekben már önmagában az adós mint főtevékenységként villanyszerelést folytató cég tárgyi eszközeinek értéke sem alapozza meg az adós hitelezői követelésének részleges, vagy teljes mértékben történő meghiúsítását. A peres eljárásban becsatolt 2012. január 1-től 2012. február 29-ig terjedő időszakra vonatkozó éves beszámoló tárgyi eszköz során, valamint a 2011. december 31-i időpontra vonatkozó tárgyi eszközleltár között eltérés nem volt. Utaltak arra is, hogy a bíróságnak a tényállás megállapítása körében okirattal ellátottan rögzítette, miszerint alperesek a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés szerinti vélelmet nem támadták, a mentesülés körében határidőn belül bizonyítási indítvánnyal nem éltek. Alperesek a peres eljárás

során csatolt bizonyítékok alapján kifejezetten vitatták a felperes által hivatkozott törvényi vélelem fennállását a hitelezői érdeksérelem körében. Egyrészt rögzítették, hogy eleget tettek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban foglalt kötelezettségeiknek, az adós 2011. évi beszámolója letétbe helyezési kötelezettségének elmaradása pedig nem róható a terhükre, figyelemmel az adós felszámolási eljárásának kezdő időpontjára, amely megelőzte a Számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 153. § (1) bekezdés szerinti letétbe helyezési kötelezettség határidejét. Utaltak a Bírósági Határozatok tárában 2013. évben 222. sorszám alatt közzétett határozatban foglaltakra, mely szerint nem állapítható meg az éves beszámoló letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás, ha a gazdálkodó szervezet felszámolásának kezdő időpontja megelőzi a letétbe helyezési kötelezettség teljesítésére a számviteli törvényben előírt határidőt. Arra is hivatkoztak, miszerint köztudomású tény, hogy a 2011. évet megelőző éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettségüket folyamatosan teljesítették, ezért nem vélelmezhető, hogy az adós gazdasági eseményeiről a mérleg elkészítésének és letétbe helyezésének, valamint közzétételének elmulasztásával a hitelezők tájékoztatását akarták megghiúsítani. Felhívták a figyelmet arra, hogy a törvényszék a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a 2015. május 15. napján tartott 20. sorszámú jegyzőkönyvben foglaltak szerint tájékoztatta a felperest, hogy felperesnek kell azokat a tényelőadásokat előadnia, amelyek a Cstv. 33/A. §-ban foglalt vélelmet megalapozzák. Felperes ezen bírói felhívásra a 2011. évi zárómérleget jelölte meg, amely nem került elkészítésre és leadásra, illetőleg közzétételre sem. Felperések előadását azonban a felszámolóbiztos tanúvallomása cáfolta. A tanú megerősítette, hogy alperesek a 2011. éves beszámolót átadták a felszámoló részére. Az első fokon eljáró törvényszék mindezek ellenére jogszabálysértő módon a 21. sorszám alatti jegyzőkönyvben tájékoztatta arról alpereseket a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján, hogy a Cstv. 33/A. §-ban foglalt törvényi vélelemmel szemben alpereseket terheli a bizonyítási kötelezettség. Alperesek álláspontja szerint a 2011. évi éves beszámoló letétbe helyezésének elmaradása nem alapozza meg a törvényi vélelem fennállását, így a törvényszék jogszabályellenesen „osztotta ki a 2015. június 30-i tárgyaláson a bizonyítási terhet”. Alperesek álláspontja szerint felperes 2015. november 19. napjáig nem tett eleget a 20. sorszámú végzésben foglalt törvényi vélelmet megalapozó iratmegjelölési kötelezettségének, ezen időpontig nem jelölte meg azt sem, hogy a Cstv. 33/A. § szerinti felelősség megállapítását, a törvényi rendelkezés melyik fordulata alapján kéri megállapítani. Kizárólag a 2015. december 23. napján kelt az I. és II. r. alperesek által 2016. január 20. napján kézhez vett beadványában nyilatkozott akként, hogy a Cstv. 33/A. § (2) bekezdés szerinti törvényi vélelem fennálltát a felszámoló 2015. november 19-i tárgyaláson tett nyilatkozata alapján a tárgyi eszközleltár felszámoló részére történő csatolásának elmulasztására alapítja. Alperesek álláspontja szerint egyértelműen megállapítható tehát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletben foglalt állítása, hogy a vélelem beálltaról, és a mentesülés lehetőségeiről tájékoztatta alpereseket, valótlan és okiratellenes. E körben a 21. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglalt tájékoztatás joghatályosan nem értelmezhető, figyelemmel arra, hogy a 20. sorszám alatti jegyzőkönyvben a bíróság ettől teljesen eltérő tájékoztatást adott, felperes pedig 2016. január 20. napjáig kizárólag a 2011. évi éves beszámoló letétbehelyezési kötelezettségének elmaradására hivatkozott e körben. Továbbá alperesek álláspontja szerint önmagában a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerinti vélelem fennállása nem vonatkozik az alperesek felelősségének megállapításához szükséges valamennyi, a Cstv. 33/A. § szerinti törvényi tényállási elemre. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdését idézve azt hangoztatták, hogy a felelősség megállapításához a hitelezői érdeksérelem mellett az adós gazdálkodó szervezetnek az azzal okozati összefüggésben keletkezett vagyonsökkenését, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése megghiúsítását, vagy a környezeti terhek rendezésének elmulasztását, továbbá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját is a felperesnek kellett volna bizonyítania, mely bizonyítási kötelezettségének felperes nem tett eleget. Alperesek álláspontja szerint továbbá téves a törvényszék megállapítása abban a tekintetben is, hogy alperesek nem tudták igazolni az ügyvezetési feladataik hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján való ellátását. Az elsőfokú eljárásban az alperesek által

2015. február 15. napján kelt érdemi ellenkérelmükhöz A/4. szám alatt csatolt adósi beszámoló alapján megállapítható, hogy adósnak a felszámolási eljárás kezdő időpontjában 120.344.000 forint forgóeszköz állománya volt. A csatolt jegyzőkönyvek alapján az adós rendelkezett garanciális visszatartásokkal is, és a felszámoló nyilatkozatával ellentétben számos peres, illetve nemperes eljárást is indított a követeléseinek behajtása érdekében. A tevékenységi beszámolóban szereplő forgóeszköz állományhoz képest az adós felszámolási eljárásában a 2015. február 15. napján kelt érdemi ellenkérelmükhöz F/5. szám alatt csatolt végzés tanúsága szerint a Cstv. 57. § d-f) kategóriában az adós felszámolási eljárásába bejelentkezett hitelezők követelése mindösszesen 119.999.454 forint, ami el sem érte az adós nyitó forgóeszköz állományát. Alperesek utaltak a 2015. november 19. napján megtartott tárgyaláson becsatolt Nemzeti Adó-és Vámhivatal (NAV) megbízólevelekkel és jegyzőkönyvekkel alátámasztott állításaikra, mely szerint a NAV Kelet-budapesti Adóigazgatósága Áfa-ellenőrzési Osztálya az adósnál 2010. és 2011. januártól szeptemberig terjedő időszakra adóellenőrzést folytatott le, amelynek eredményeként a NAV megállapította, hogy az adózó eleget tett a törvényekben előírt egyes adókötelezettségeinek, különös tekintettel a bevallásra, a bizonylati rendre, a könyvvizetésre, a nyilvántartásra vonatkozó előírások betartására. Alperesek kitértek arra is, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás körében rögzítette, miszerint a felszámoló büntetőeljárást indított arra tekintettel, hogy alperesek nem csatolták a tevékenységet záró mérlegben a 65.000.000 forintos követelést alátámasztó dokumentumokat és a kötelezett nevét. Nem rögzítette azonban a tényállás körében a törvényszék, hogy az alperesek ellen büntetőeljárás nem került megindításra, és a felszámoló előadásával ellentétben alperesek mindvégig kifejezetten vitatták a 65.000.000 forint követelés fiktív voltát, és e körben okirati ellenbizonyítással is éltek. Álláspontjuk szerint annak eldöntése, hogy a társaság éves mérlege megfelel-e a valódiság alapelveinek, az eszköz forrásoldalon szerepeltetett tételek helytállóak-e, szakkérdés, mellyel kapcsolatosan a felszámoló tanúvallomásának bizonyíték ereje nincsen.

Felperes az alperesek fellebbezésére előterjesztett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, alperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Az ellenkérelemben kifejtett álláspontja szerint a törvényszék az ítélete alapjául szolgáló tényállást helyesen állapította meg, az a valóságnak megfelelő, és abból helyes következtetéseket vont le ítéletében.

Az alperesek fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla egyetértett a törvényszék kellően feltárt tényállásból levont jogkövetkeztetésével, annak indokolását - a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel - az alábbiakkal egészíti ki.

Nem helytálló az alperesek fellebbezésében hangsúlyozott álláspontja a tekintetben, hogy a 2012. február 28-i fordulónapra készített tárgyi eszközleltár átadásának hiánya az ügyvezetők részéről nem ad jogalapot a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében rögzített törvényi vélelem alkalmazhatóságára. A Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében szabályozott vélelmet - ahogy erre az első fokon eljáró bíróság is helyesen utalt ítéletében - alkalmazni kell akkor is, ha az adós nem teljesíti a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjai szerinti beszámolókészítési, irat-és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét. A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja pedig előírja a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetőinek kötelességeként a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal a záróleltár elkészítését, és annak a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül a felszámoló részére történő átadását. A vélelem alkalmazhatóságát nem befolyásolja, hogy a felperes, illetve az adós képviselőjében eljáró felszámoló tett-e olyan tényállítást, amely az alperesek vagyonkimentési célzatát támasztotta volna alá. Ennek a vélelem alkalmazhatósága szempontjából nincs jelentősége,

mint ahogy annak sem, hogy az átadott iratok között megtalálható 2012. január 1. és 2012. február 29-ig terjedő időszakra vonatkozó éves beszámoló tárgyi eszköz során, valamint a 2011. december 31-i időpontra vonatkozó tárgyi eszköz leltár között eltérés nem található. Amennyiben a vezető a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében foglalt, az ott nevesített valamely kötelezettségét elmulasztja, úgy a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell akkor is, ha megállapítható, hogy az egyéb kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. A vélelem alkalmazása pedig azt jelenti, hogy ha felperes bizonyította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, annak időpontját, valamint az ezt követően előállt vagyonszőkenést, vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulását, vagy a környezeti terhek rendezésének elmulasztását, akkor az ellenkező bizonyításáig úgy kell tekinteni, hogy nem a hitelezői érdekek elsődlegességének szem előtt tartásával látta el az ügyvezetői teendőit, és ezzel összefüggésben okozott kárt a hitelezőknek.

Alap nélkül állítják alperesek, hogy a törvényszék elmulasztotta a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében foglalt törvényi vélelemmel szemben az alperesek tájékoztatását a bizonyítási kötelezettségükről. A felszámolóbiztos 2015. június 30. napján megtartott tárgyaláson tett tanúvallomása szerint az alperesek részéről a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjában foglalt iratátadási kötelezettség csupán részben valósult meg, alperesek nem adták át a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett 65.404.633 forint követelés alátámasztásául szolgáló dokumentumokat, mely azt eredményezte, hogy analitika hiányában a követelés 100%-ban leírásra került. A tanú vallomásában (jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdés) arra is utalt, hogy a tevékenységet záró mérleg tárgyi eszköz értékénél feltüntetett 4.096.000 forint összegszerűségére vonatkozóan sem kapott tételes leltárt. A könyvvizsgáló képesítéssel rendelkező felszámolóbiztos a tanúvallomásában kifejtette azt az álláspontját is, miszerint „semmiképpen sem mondható ki az, hogy valamennyi iratra teljesítette volna az átadási kötelezettségét az I. és II. r. alperes ami a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-b) pontjában szerepelne. Az átadott mérleg csak formálisan tekinthető mérlegnek, mert olyan súlyos számviteli törvény szerinti hibákat tartalmaz azáltal, hogy nincsen dokumentumokkal alátámasztva”. A felszámolóbiztos a 21. sorszámú jegyzőkönyv mellékleteként csatolta - egyebek mellett - az adós gazdálkodó szervezet volt tisztségviselőihez (alperesekhez) intézett felszólítását, amelyben nevezettek olyan részletes leltár megküldésére szólította fel, amelyben szereplő eszközök nettó értéke 4.096.000 forint, továbbá részletes vevőleltárt is kért, a vevők nevével, címével és a kifizetetlen számlák számának, és a kifizetetlen összegek feltüntetésével, amelynek a végösszege 65.404.633 forint. Kérte továbbá a felszámolóbiztos a 171 főkönyvi kartonon lévő 500.000 forint befektetésben szereplő társaság nevének közlését is, a társasági szerződés másolattal. Mindezek az eljárási adatok azt igazolják, hogy az első fokon eljáró törvényszék a vélelem alkalmazhatóságát felismerve alpereseket a bizonyítási kötelezettségeiket érintően helyes kioktatásban részesítette. A törvényszék 20. sorszámú jegyzőkönyvben tett, a felperes felé intézett, a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettsége a 21. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt, alpereseket terhelő bizonyítási kötelezettségre való kioktatással nem ellentétes tartalmú. Az alperesek fellebbezésében tett állításával szemben ugyanis felperest terheli a Cstv. 33/A. §-ában foglalt vélelmet megalapozó tényelőadásokkal összefüggő bizonyítási kötelezettség, míg e vélelemmel szemben alpereseket terheli annak bizonyítása, hogy a hitelezői érdekek nem sérültek, illetve hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Tévesen tulajdonítanak alperesek e körben jelentőséget annak, hogy felperes a 2015. december 29-i, az elsőfokú iratok között 24. sorszám alatt elfekvő előkészítő iratában jelölte meg konkrétan először a 2012. február 28-i vagyonleltár hiányát, illetve hogy ezen előkészítő iratban hivatkozott kifejezetten e kötelezettség nem teljesítésére az alperesek részéről. Az 1/2009. (VI. 24.) PK

vélemény 3. pontja azt rögzíti, hogy a tájékoztatást a bíróságnak a fél részére az eljárás olyan szakaszában kell megadnia, amikor a bizonyítandó tények már ismertek és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában a bizonyítási kötelezettsége tartalmával. A tájékoztatásnak folyamatosan igazodnia kell a felek per során változó nyilatkozataihoz, követnie kell az esetleges keresetváltoztatásokat, kereset kiterjesztéseket. A 21. sorszámú jegyzőkönyvben meghozott végzés időpontjában azonban már ismertek voltak a felek és a bíróság előtt is a bizonyítandó tények.

A felperes elsőfokú bíróság felhívására, a lefolytatott bizonyítási eljárás adatainak ismeretében tett fenti tartalmú nyilatkozata nem tette szükségessé a törvényszék 21. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt, a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt vélelem alkalmazásával összefüggő bizonyítási kötelezettségre vonatkozó kioktatás megismétlését, de annak megváltoztatását sem, mivel az igazodott a felek korábbi nyilatkozataihoz a vélelem alkalmazhatóságát érintően. Figyelemmel arra is, hogy a hiányos iratátadás már a 2015. június 30. napjáig rendelkezésre álló eljárási adatokból, valamint a felszámolóbiztos jegyzőkönyvben tett vallomásából, és az általa csatolt, a jegyzőkönyv mellékletét képező iratokból is megállapítható volt.

Alap nélkül állítják alperesek, hogy ügyvezetői tevékenységük hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárását a 2015. február 15. napján kelt érdemi ellenkérelmükhöz A/4. szám alatt csatolt adósi beszámoló is igazolja. Állításuk, miszerint az adósnak a felszámolási eljárás kezdő időpontjában 120.344.000 forint forgóeszköz állománya volt, továbbá garanciális visszatartásokkal is rendelkezett, és számos peres, illetve nemperes eljárást is indított a követeléseinek behajtása érdekében, továbbá hogy a tevékenységi beszámolóban szereplő forgóeszköz állományhoz képest a felszámolási eljárásban bejelentkezett hitelezői követelések mindösszesen 119.999.454 forint összeget tettek ki, még nem igazolja a hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárásukat. Tény ugyanis, hogy az adós felszámolási eljárása egyszerűsített módon fejeződött be, a hitelezői igények kielégítetlenek maradtak. A felszámoló által készített zárómérleg és beszámoló adatai szerint a 2012. február 28-i fordulónappal elkészített tevékenységet lezáró mérlegben a vagyoni érték 137.916.000 forint volt, amely 4.596.000 forint befektetett eszközökből, 115.276.000 forint követelésből, 1.043.000 forint készletből, 4.025.000 forint pénzeszközből, és 12.976.000 forint aktív időbeli elhatárolásból állt. A felszámolási eljárás általános folyamatát tükröző zárójelentésben foglaltak szerint „a felszámoló részére átadott tevékenység záró mérleg a számviteli törvény előírásainak nem felel meg. Az egyes mérleg tételek tárgyi eszközök, követelések tételes leltárral nincsenek alátámasztva. A könyvelés nem volt zárt rendszerű, ezért felszámoló a számviteli törvény előírásainak megfelelő mérleget és könyvelést készíteni nem tud, mivel a folyamatos könyvelés szerinti hiteles nyitó adatok nem állnak rendelkezésre”. A zárójelentés 3/1., követelések alakulásáról készített mellékletéből megállapítható az is, hogy a követelések egy része bizonylattal nem alátámasztható, más része téves könyvelés eredménye, és e mellékletből igazolható a felszámolóbiztos tanúvallomásában tett az az állítás is, hogy a 65.404.633 forint összegű követelés leírásra került. A társaság irányítását végző vezetőtől elvárható, hogy a gazdálkodás irányítása során figyelemmel kísérje a társaság pénzügyi helyzetét, a tartozásait, valamint pénzeszközeit, és tisztában legyen azzal, hogy az esedékes tartozásai megfizetésére képes-e. Kétségtelen, hogy a társaság irányítását végző személyek nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért felelnek, hanem azért, ha annak bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekek elsődlegességét szem előtt tartva járnak el. Ilyen eljárást tanúsítva ugyanis perbeli esetben alpereseknek rendelkezésre kellett volna bocsátaniuk a felszámoló részére azokat a dokumentumokat, amelyek lehetővé tették volna a követelések behajtását, elősegítve ezzel a hitelezői igények minél nagyobb arányú kielégítését. Ilyen adatok tükrében tehát helyesen állapította meg a törvényszék, hogy az alperesek bizonyítása sikertelen volt a tekintetben, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, illetve csökkentése érdekében.

Mivel az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk viselik, megfizetni tartoznak továbbá a felperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján hivatalból, mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíjat, melynek mértékét az ítélet tábla a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviselői tevékenységet értékelve állapította meg, a rendelkező részben írt összegben.

Budapest, 2016. június 8.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző